

У име Оца и Сина и Светог Духа

Пре петнаест дана, браћо и сестре, кренули смо сви заједно на једно дуго путовање. На путовање које траје седам недеља. Кренули смо преко једног дебелог мора, где нас с оне стране чека Васкрсли Христос. Ево тек смо одмакли од обале, још нисмо ни на средину пучине морске стигли, пред нама је још велики пут од пет недеља. На том путовању браћо и сестре, као и на сваком другом путовању које предузимамо у животу своме, прете многе опасности.

Зар не примећујете како се таласи подижу?

Како се црни облаци скупљају на хоризонту нашем?

Како нас разне немани морске прате и прете?

Све су то опасности које нас чекају и на овом нашем путовању браћо и сестре, на путовању ка Васкрсењу Христовом и нашем. Али, путници на броду знајући да је крманош веома вешт на мору, да је крма у сигурним рукама, они се не плаше свих тих опасности које прете око лађе њихове, а наш брод има најсавршенијег крманоша, то је Господ Исус Христос и Дух Свети, који управља овим бродом којим смо се навезли на ово дебело море.

Света црква се у својим моливама често моли да нам ово путовање буде, без бродолома, без корабљекрушенија, како каже црквенословенски језик, да бисмо могли безбедно да пређемо целу ту пучину и да стигнемо у тихо пристаниште.

Које су то опасности на овом нашем путу браћо и сестре?

То су непријатељи душе наше, то су греси наши, то су страсти наше, то су зли демони, који нас прате целог живота нашег и покушавају да нам душу нашу упропасте, да је утопе у море безакоња, у море страсти, у море греха. Од тих опасности спасава Господ, Он је тај који је дошао у овај свет и људима донео све што је потребно за спасење, што је донео за једно безбедно путовање, преко ове дебеле морске пучине. Дао нам је свете тајне и свете врлине у Цркве Својој, основао је Цркву као једну непобедиву лађу, којој никаква бура и олуја не може нашкодити. Ми смо путници на тој лађи, али унутра међу нама и у нама можемо пострадали. Лађа неће потонути, али ми можемо имати штете ако се не будемо чували, ако не будемо користили она средства која је Господ донео и предао људима ради

нашега спасења, а то је и света тајна молитве, и вере, крштења и пре свега света тајна причешћа, у којој нам Господ даје не само благодат свог Светог Духа, него себе самога даје нама људима за храну, јер је рекао, ко једе тело моје и пије крв моју никада умрети неће, ако и умре живеће. Господ је донео људима све дарове неба, које само Бог поседује и само Бог може даровати људима. И вечну Божанску правду, и вечну Божанску истину и вечну Божанску љубав и живот вечни, све оно дакле, без чега нама нема живота ни овде на земљи ни у будућем Царству Небеском.

Али како ми користимо та средства која нам је Господ донео и у Цркви оставио?

Шта вреди ако Отац у својој богатој кући остави све што је потребно за један нормалан живот, остави сву опрему, све алате, плугове, тракторе, све оставља, ако син не буде хтео то да користи, онако као што је предвиђено да се користе све те справе?

Онда ће од те богате куће врло брзо постати једна запуштена и непотребна кућа, руинирана и склона паду. То је са нашом душом браћо и сестре о којој смо потребни да бринемо и да радимо на очувању њене лепоте, на доброту коју нам је Бог дао, на љубави коју нам је Бог дао, на вери коју нам је Господ дао.

Чули сте и данашње свето Јеванђеље да говори о великој вери једних људи који су имали свог болесног пријатеља, парализованог човека, непокретног човека, чули су да је Господ Исус Христос чудесни лекар, да исцељује од свих болести и понели су свог пријатеља, да би ето Господ и њега исцелио. Али за Господом је увек ишла велика маса народа, нису могли да се приближе кући у којој је Он тада био и поучавао присутне народе.

Шта да раде?

Они су се досетили, попели се на кров, расклонили кров и спустили свог болесника пред ноге Исусове, а Господ шта рече видевши веру њихову? Рече узетоме, синко устани, узми одар свој и иди дому своме. Многи фарисеји који су били присутни, не зато што су хтели да чују речи спасења, него да би за неку реч уловили и окривили Гопода Христа као нарушиоца закона Мојсијевога и нарушиоца заповести Божијих. Они у себи рекоше, ма ко је овај који опрашта грехе људима кад Бог само може људима грехе опростити? Они су били у праву, да само Бог може да

опрашта грехе, али нису знали, био им је ум помречен, да у лицу Господа Исуса Христа сагледају да је то Оваплоћени Бог, да је то Син Божији, да је то Богочовек, који има право опраштати грехе. И Господ, каже Јеванђеље, видевши помисли њихове рече им, што зло помишљате у срцима својим, шта је лакше рећи, опраштају ти се греси, или узми одар и иди дому своме? И онда обраћа се поново болеснику и каже му, узми одар свој и иди дома. И болесник, који је дуго година био непокретан устаде на своје ноге, окрепљен, моћан, снажан, узе своју постељу и изађе напоље и оде кући својој. Народ кад је видео такво чудо, рекоше никада ово у животу своме нисмо гледали.

Ето браћо и сестре, ако добро погледамо сваки себе, своју душу, свој живот, шта можемо закључити?

Да је сваки од нас у ствари онај болесник, онај парализовани човек, онај одузети човек, коме је потребна помоћ и исцељење од Господа Христа, а предуслов тога да би нас Господ исцелио и помого нама на путу спасења, јесте наша вера у њега. Ко верује и крсти се, спашће се. Често пута је говорио Господ, „верујеш ли да то могу учинити“, када је исцељивао разне болеснике. Тако Он данас и на пита и од нас очекује да кажемо, да Господе, верујем да си ти заиста Христос, Син Бога живога. Са том вером нам неће бити тешко ништа у животу нашем, неће нам бити тешка никаква врлина, никакав труд, ни пост, ни молитва, ни смирење, ни трпљење, ништа нам неће бити тешко, јер због вере наше Господ ће нам дати снаге да истрајемо на путу којим смо кренули, да пребродимо, ову морску пучину без бродолома и да стигнемо безбедно и мирно у тихо пристаниште Васкрслога Господа, а он је обећао да ће и свима нам дати Васкрсење када дође време за то, да бисмо заједно са њим у Царству Његовоме, са свим светим и ми могли славити и величати Њега са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност.

Амин!